

Poēma pārpublicēta no 1925. gadā Rīgā izdotajiem "Fridriha Mālberga rakstiem", saglabājot tā laika ortogrāfiju un gramatiskās konstrukcijas.

Fridrihs Mālberģis

Staburags un Liesma

jeb

Veci un jauni laiki

Jel, Līga, man garu nesi,
Kur nakts vēl apsedz dziļumus;
Ko manai dziesmai izteikt būs,
To redzējusi tu vien esi
Ka Zemes mātes luteklis
Ir daiļu Liesmu mīlētājs,
Pēc bēdu pirtī noraudājis -
Tas saldā mierā dusēt gājis.

Vēl netecēja Daugava,
Nedz spoža saule atspīdēja,
Ka dziļā zemes apakšā
Jau daba Zemi iepriecēja
Ar daiļu, mīļu dēliņu,
It krietnu, staltu, mudīgu.
Kad auklējot to juta smagu,
Tad nosauca par Staburagu.

No prieka māte nezināja,
Kā luteklīti apmīlot.
No dimanta tam kurpes kājā
Un svārciņus no radzes dod.
Kā bušelis jau Zemes mājās
Tas pamodināts greznībā.
Tak cieti uz to lūkoja,
Kas tikumam un godam klājas.

Ka jauneklis pa garu laiku
Pa Zemes pilīm staigājis
Un nevilšus bij iegājis,
Kur Vulkāns dzīrēm brūvē tvaiku,
Te Staburags nu dziru godā

Ar nama tēva meitiņu,
Kas nosaukta par Liesmiņu,
Bij pamieļojies vienā bļodā.

Bet Plūdon's Liesmiņu par brūti
No seniem laikiem cerējis,
Ko tēvs šim piespiest nespējis.
Tad Plūdoņam it īpaš grūti
To noskatīt, ka Liesmiņa,
Nu viņam tīri kā par spīti
Tik mīlīgi un gaužām glīti
Ar Zemes dēlu dancoja.

Kad beigta dzīru godība,
Tad Plūdon's Vulkānam to saka,
Ka Liesmai Zemes dēla smaka.
Tik ka to vecais nomana,
Tas tūdaļ meitu bargi tird'.
Tak slepeni tā paliek mīļa
Tam, kas šai sirdi devis ķīlā;
Bet Plūdon's viņas priekšā smird.

Tik Staburags tai prātu pilda,
Lai ceļas tā, vai gulēt iet;
Ar to tai nāve salds šķiet.
Tas Staburaga sirdi silda,
Vai sapņos tas, vai nomodā,
Tam paliek vienumēr tā ziņa,
Ka Liesma viņa līgaviņa
Tā laimē, kā ar nestundā.

Pie tam tie mierā nepaliek,
Bet mīlestība atrod vietu,
Kur slepeni tie kopā tiek,
Kaut skauģis vakti licis cietu.
Kad visi miegā pusnaktī,
Kur spoku ēnas muļķus baida,
Tie satikušies mīlīgi
Vien skūpstīdamies rokas spaida.

Tā saldi nenoziedzībā
Tie dažu laiku mīlinājās.
Te Plūdon's Vulkānu rauj kājās,
To pildījis no trakuma,

Nu kā ar pašu elles spēku
Tie zibiņus un putas sļauj
Un Staburagu projām rauj,
Kā saplosītu zemes ēku.

Tā pārsteigts, tas no briesmībām
Vairs atturēties nevarēja,
Kā apreibis uz augšu skrēja
Līdz pašām zemes robežām,
Kur bēdu sāpēs apgībis,
Tas ilgu laiku gulējis.
Tie, varas darbus pabeiguši,
Uz mājām atkal staigājuši.

Bet Vulkānam kas nu par bēdām!
Tam aizbēgusi meitiņa,
Ka vairs ne vēsts no viņas pēdām.
Tad vecais traks no žēluma
Pret viltus draugu Plūdoni, -
Kas viņa meitu tā ar varu
Bij dabūt cerējis ar karu, -
Uz mūžu cēla ienaidu.

Tak ienaidis neatlīdzinājies,
Ko šis ar meitu pazaudējis;
Tik pretinieks to naidā smējis.
Bet Liesma debess klajumā,
Vēl Zemes dēlu mīlēdama,
Tur raud tik karstas asaras,
Ka tās par zvaigznēm pārvēršas!
Tai kalpodamas svešā namā.

Vispirmāk attek Auseklis,
Pret vakariem tas tālu bijis,
Tur Staburagu satrāpījis,
Kur izmisis tas sēdējis,
Kad Liesma šādu bēdu ziņu
Nu dabūja no mīļākā,
Tad žigli turpu tecēja,
Kur bēdās atrod nabadziņu.

Vai mirstamam gan būtu mēle
To laimes prieku izsacīt,
Ka mīlā tam ap kaklu krīt

Un viņa matu sprogās spēlē,
Tam paijo galv' un vaigu mīļi
Un priekus it kā strēbtin strebj,
No mīlestības priekš drebj;
Viens otram skūpstā acu zīli.

Šie priekus mazu brīdi bauda
Un mīlestības laimi sūc.
Te Plūdon's atkal bargi rūc
Un jūru viņiem virsū šķauda,
Kas asaras šē brūvē miglā.
Tā Staburags nu nestundā
No jauna atkal apģība,
Bet Liesmiņa, uz kājām žigla,

Uz savu pili aizskrēja,
Ar staru adatiņām jūru
Tā varen asi badīja,
Ka mitekli tā juta sūru
Uz Zemes dēla kamiešiem.
Tā Liesma jūrai dara kājas,
Ka šķildama tā meklē mājas
Pa dziļiem lejas dibeniem.

Bet greznumu no Staburaga
Šis bezkaunīgi nolaupa.
Kad bēgot nasta bija smaga,
Tad ceļā daudz šis pameta:
Gan akmeņus, gan zemes kārtas,
Gan sāli, sēru, metālus
Un citus tādus dārgumus,
Kas izkaisīti zemē vārtās.

Tad Liesma starus izsūta,
Lai drauga mantu apsargātu.
Tie, darīdami viņa prātu,
Daudz brīnumu nu pastrādā:
Ka rodas klajumi ar zāli
Un Daugavā peld zivtiņas,
Te tārpiņus jau norij cāļi,
Tur lopi, zvēri paceļas.

Pa visām malām mudž un kust:
No Liesmas mīlestības spēka

Top piepildīta pasaul's ēka.
Ka it nekam te nebūs zust.
Uz to par dzīvinieku kroni
Tā iezīmēja cilvēkus,
Kam visu cieti sargāt būs,
Kad stari projām tek uz troni. -

Te Staburags pa sapņiem redz,
Ka dienas vidus rītu malās
Brāms Indus būriem putru vāra,
Ka mutuļi vien gaisā lec.
Kas paceļas no katla ārā,
Tas tūdaļ ļaužu kastās dalās.
Kur buri, čatri, radžas krājas,
Tur vaiši, šudri arī stājas.

Kad še no pirmiem atliek pāri,
Tad apkārt maldījās pa āri
Kā: jauti, seikas, džātanās
Un goras, rundžas, nevaras. -
Kur buri svētā pagodā
Par Brāmu, Višņu, Šivas, Dievas
Tiem istulko no Vēdama,
Tur lēko Mevedažas - sievas.

Kad netīši še navaras
Uz svēteļiem ar' gadījās,
Tad vaļā pasprūk vēju maiss,
Un viesulī te jaucas gaiss,
Kas nevaras nu projām rāva,
Kur garā ceļā bads tos kāva,
Ka retas viņu paliekas
Pie Staburaga apmetās.

Kad Staburags te varen sēri
Pa miegiem bija raudājis,
Tad svešinieki saucās sēri,
Ko rūgti spaida liktenis.
Tie tumšus mežus pārstaigāja
Un sēru sētu dibināja
Ko nosauca par Sērpili,
Kas pārvalda šo viduci.

No šejien sēru nevaras
Uz leišiem, prūšiem izšķīrās,
Ko pārvalda tur ļoņi, krīvi,
Kamēr tos likten's rija sīvi.
Kas pēcāk Staburaga sērus,
Kas medīja pa mežiem zvērus,
Par latviešiem ir kristījis,
To Staburags nav sapņojis.

Cik ilgi plūdu ģībumā
Gan Staburags bij pavadījis,
Neviens no dzīviem nezina.
Kas būtu gan tur klātu bijis?
Kad tas no miega pamodās,
Kur pārsapņojis Indus radžus
Un savus asus bēdu dadžus,
Tad viss tam savāds izrādās.

Kupli zaļoja pļavas un lauki,
Un visas malas ziedēja,
Putniņi krūmos dziedāja jauki,
Un lakstīgala pogoja.
Bij Staburaga vecajiem
Līgas teicamie svētki klātu,
Kur visi līdz ar līgsmu prātu,
Tie tek uz Līgas kalniņiem.

Šie svētki vienīgie tiem gadā,
Kas tuvus, tālus kopā vada
Pie Līgas prieku mielasta,
Kas bagātīgi sataisīts
Ir jaukā, zaļā pakalnā,
Kur klusi gaida visi līdz,
Ka Līgas uguns sārtu rautu
Un viesiem priekus baudīt ļautu.

Te sēri skat' no tālienes,
Kur līgusones lāpas nes:
Upuru dūmi paceļas gaisā,
Priesteri svētku mielastu taisa
Un priecīgi viesi priecājas,
Kas visi līdz ar goda ziņu
Nu pasniedz savu dāvanu,
Kad Līgas svētki iesākas.

Kad Sēronu tie pamanīja,
Ko visi sēri apcienīja,
Priekš kura stiprā elkoņa
Pats trakais igauns drebēja,
Un Maiju, viņa gaspažu,
Še ar uz Līgas vakaru,
Tad katrs, kā vien zin un prot,
Grib svētku priekus pavairot.

Priecīgi bērniņi izkaisa puķes,
Kroņus un vaiņagus atnesa skuķes,
Puiši un meitas līgoja
Pa tam no svētku priestera
Jau Līgas mielasts uzlikts galdā.
Sviests, sieris, piens un pīrāgi
Pie miestīņa un medus salda
Ir Līgas viesu gardumi.

Te Sēronu pie galda redz
Vispirmā vietā sēdinātu,
Kam Maija mīlīga ir klātu.
Tiem godu rāda jauns un vecs.
Ap viņiem tauta paklausīga
Pa kārtu vien pie galda sēd
Un līksmā prātā dzer un ēd,
Ko bagātīgi pasniedz Līga.

Kad godam viss ir pabaudīts,
Tad kalnā Līgas dziedātājas
Ar prieku baru baros krājas
Un skaņi līgo visas līdz:
"Pērkonu lai godinājam,
Zibiņus kas mirkšķina,
Visas malas pārvalda
Spēcīgi no debess mājām.

Arī teikts lai Patrimis,
Pilnību tas gādājis,
Laukos, kambaros un klētīs
Visu bagātīgi svētīj's.
Priekš Pīkalna lai zemē krītam,
Kas mūsu mīļos kapā sedz.

Lai būtu bijis jauns vaj vecs,
Kas zin, cik ilgi še vēl mītam!

Priekā balsis paceldami,
Līgas godu slavēsīm!
Mierā, saderībā rāmi
Vienīgi tai patiksim.
Viņas mier' un prieku vara
Mīlestībā parādās.
Visās malu maliņās
Līga katram labu dara."

Tad apdzied citus dievekļus,
Kur, kad un kā tie nomanāmi,
Kas, lab' un jaunu darīdami,
Vai sod' jeb žēlo ļautiņus.
Ar nepiemirsa Staburagu
Tie savā priekā pieminēt,
Kas nebeidz asariņas sēt
Par savu likteni tik smagu.

Kad klusu paliek dziedātājas,
Pats Sērons tad ar priekšniekiem
Un citiem tautas cienīgiem
Pie Staburaga kopā krājas
Par tautas vajadzībām spriest,
Kas derētu uz labu griest.
Vēl nepabeidzās prātošana,
Ka Daugavā tie laivu mana.

Svešs sirmgalvis ar garu bārdu
Pret debess' roku pacēlis,
Kam rokā tautas scepteris,
Un bez kā teicis kādu vārdu,
Tas ceļos krīt priekš Sērona.
Tik bēdu pilns tas izskatījās,
Ka nožēlotu mūžību;
To visi skat' ar bailību;
Tiek Sērons vien te nesabijās.

Tas pacēlies ar drošu prāt'
Sāk sirmo tēvu uzrunāt:
"Kam ļaužu, goda vecīt, esi?
Kā vārdā tevi nosaukt būs?"

Un kādu bēdu vēsti nesi,
Tā iztraucēdams priecīgus?"
Tad vecais galvu pacēlis,
Un dziļi dvašu atvilcis,

Nu Sēronu tā uzrunāja:
"Ak augstais ļaužu vecākais
Un drošais sēru vadītājs:
Kā jauneklis vēl savā mājā
Es biju drošs un nelokāms
Un nopelnīju tautas slavu,
Vecs ticis, līvu vārdā stāvu
Priekš tevīm, ceļus locīdams.

No jūras bargi dzelžu zvēri
Uz mūsu zemi nākuši;
Jo niknāki par bad' un mēri,
Tie visu postā likuši.
Vien asinis plūst viņu pēdās,
Kur briesmīgi tie pāri staigā.
Mēs esam šodien nāves bēdās,
Kas zin, ko rīt jums piesūta."

Tad Sērons teica domīgi,
Bet tomēr droši, laipnīgi:
"Ir briesmu pilni tavi stāsti,
Kas mūsu sirdis kustina;
Bet neklājas bez apdoma
Ķert ieročus, kas jūmtā bāzti:
Lai tādēļ svētku prieki beidzas
Un drīz' ikviens uz mājām steidzas."

To sacījis, tas mīlīgi
Nu paceļ goda vecīti,
Tam uzliek gardu vakariņu;
Tad vada to ar goda ziņu,
Kur guļas vietas gatavas
Ir gurdeniem priekš atdusas.
Vēl parunājas kādu brīd',
Tad klusi saldā miegā krīt.

Bet pirms vēl rīts tos modināja,
Jau sēru tautas priekšnieki
Par visu valsti uzsaukti,

Lai steidzas nākt pie vecākāja,
Kur kopā sasprātojās
Par to, kā līviem palīdzētu
Un savu zemi sargāt spētu
No aprīdamas briesmības.

Kad Sērons nu ar līvu kājās,
Tad pieminēti priekšnieki,
Gan sirmgalvji, gan jaunekļi
Nu droši viņas priekšā stājās,
Cits citam roku pasniegdami
Un labu rītu sacīdami,
Tie īsi patur brokastu,
Tad gatavi uz sarunu.

Uz Sērona, kā vecākāja,
Un līvu tautas sūtīta
Tie klusu visi nogaida.
Tad Sērons tā tos uzrunāja:
"Sak', vecais goda sirmgalvi,
Ka viņi dzelžu varmāči
Ir jūsu zemē ienākuši,
Un ko tie ļauna darījuši?"

Tad līvu godāts vecītis,
No izskata kā jauneklis,
Ar tādu drošu vīra spēku,
Ka saturētu pasaul's ēku,
Ir lēniņām nu pacēlās
Priekš Sēru tautu virzības,
Kas cienīdama skata viņu,
Tas iesāk savu bēdu ziņu:

"Ak! Izteikt nespēju to postu,
Kas manu tautu aprijis,
Kad bargais elles pereklis
Še atradis bij savu rostu.
No kauliem mūsu smadzeņi
Un visi spēki izsūkti.
Nekad tie zvēri nenostājas
No jauna postīt mūsu mājas.

Ar bēdām pieminu to dienu,
Kur vēl uz Līgas vakaru

Mēs sanācām ar drošību,
Kur neredz bēdīgu nevienu.
Ikviens, kā zinādams un spēdams,
Vien priecājās tur gaviļēdams.
Bet ak! Kas laimē sēdēja,
Tiem tuvu klāt bij nestunda.

Viesulis postīja Līgas lāpas,
Gaisā pacēlās smilkšu kāpas,
Un bargi kauca Daugava.
Kad postā svētku prieki grūdās,
Tad izmisuši savās būdās
Mēs ielīdām bez padoma.
Bet rīt, kad nakts ar dienu mijās,
Te sevišķi kas atgadījās.

Daugavā valstījās savāda ēka
Kā neredzēta čaumala.
Tur virsū cilvēki bez spēka
Ar as'rām vaid pēc palīga.
Gan sveši tie no valodas,
Tak viņu bēdas protamas,
Ka nāves bailes viņus spaida,
Un tie uz palīdzību gaida.

Mēs izglābām tos svešiniekus
Un arī viņu grabažas.
Kas pilnam izsacīs tos priekus,
Ko visi sirdīs sajūtās?
Tie pasniedza mums dāvanas
Par to, ka viņiem līdzējuši.
Tad, savu ēku izkopusi,
Uz jūru atkal nosteidzās.

Vēl mēnesis uz trešu lāgu
Pa savu ceļu staigāja,
Ka pazīstamā čaumala
Jau atkal klāt ar savu slāgu.
Mums patīk viņu grabažas,
Tie priecīgi ņem mūsējās.
Vasks, tauki, labība un ādas
Jo derīgi šiem svešiem rādās.

Tie, piebāzušies it kā pūķi,
No mūsu ostas aizgāja.
Bet ne pēc ilga laiciņa
Jau atkal klāt tie mantu rūķi;
Bet šoreiz līdz tie veduši
Bij svešas zemes dievinieku,
Ko visi uzņēmām ar prieku
Un apgādājām mīlīgi.

Gan neprotama valoda,
Bet laipnīgs vaigs un jauka rota
Šo svešinieku paceļ godā,
Ka mana tauta gatava
To uzņemt savā klusā sētā,
Kur dažu mīļu vakaru
Ar īstu priek' un līgsmību
Mēs mitām kā pie kāda svētā.

Kad blēdis kādus vārdus prata
Pa mūsu mēlei izmuldēt,
Jau domīgi tas galvu krata
Un pikti mūsu dievus mēd'.
Tie esot tikai nikni veļi,
Kas aizvedot uz nelaimi
Un elles postu mūžīgi,
Un mūsu dievinieki meļi.

Kāds svešā malā nokauts vīrs
Kas piedzimis no jaun' sieviņas,
Vien esot Dievs un cilvēks tīrs,
Un trīs un viens, un viens un trīs;
Turklāt vēl šādas tādas ziņas,
Kad dažkārt bija muldējis,
Tad mani ļaudis bardzībā
To mānu nosist gribēja.

Es, savā mājā uzņēmis,
Ar mokām viņu pasargāju
Un savus ļaudis klusināju,
Lai neizlietu asinis.
tas tomēr mierā nenostājās
Ar savu svešu mācību
Še gānīt mūsu ticību,
Tas vazajās uz māj' no mājas.

Drīz biedriņi šim saradās,
Kas nākuši pār jūru tāli
Šie izpaust svešas mācības.
Tie saucās Kristus Krusta brāji;
Tiem katram krusta zobenis,
Ar ko tie Kristu nokāvuši,
Tad, mūsu zemē atnākuši,
Nu izlej mūsu asinis.”

Līvs nepabeidza savus stāstus,
Ka sēru tauta gatava
Ar spēku steigties palīgā,
Kā nogrieztu šos elles lāstus.
No visām malām kopā tek
Pie Staburaga karotāji,
Kas sirdīgi, kā liesmās deg
Turp iet, kur ietu vadītāji.

Uz Staburagu pēdīgi
Top pāris kuiļu upurēti,
Ko kāva vīri Jodam svēti,
Lai vadītu tos laimīgi.
Vēl raudādama gaspaža
Reiz Sēronu te noskūpstā;
Tad mudīgi tie laivās krīt,
Lai straume nes, kur līvi mīt.

To Staburags šē noskatījis,
No prieks un no bēdām svīst,
Ka zemē salta migla līst.
Tā sirdī kustināts tas bijis
Par savas tautas likteni,
Ka aizmirst savu nelaimi,
Kas jācieš viņam bēdu pirtī,
Kamēr ar Liesmu bija šķirti.

Gan Liesma daudzreiz mēģina
Šo apmeklēt pa staru laipas;
Ap Staburagu migla stāpās
Un priekšā šē ir Daugava,
Ka kopā tikt ar mīļu draugu
Šē nevar daiļā meitiņa.
Tad mīlestības žēlumā
Tā apskat' raibu dzīves lauku.

Kur citkārt līvu zvejnieki
Bij savās būdās mājodami,

Tur redzami nu mūru nami,
No svešiniekiem taisīti,
Kam apkārt celti stipri krasti,
Kur iekšā dzelžu vīri mīt.
Tur zobiņi un pīķi spīd,
Kas Liesmai gluži neaprasti.

Tikko šī starus pāri šauj,
Te klātu sērieši un līvi,
Pret svešiniekiem varen sīvi
Ap krastiem malkas sārtus krauj;
Tak visi padomi tiem velti
Šo perekli še izpostīt.
Tie paši nāves varā krīt,
Bet dzelžinieki godā celti.

Kad velti Sēra sieviņa
Pie Staburaga bēdās vaida
Un savu mīļu draugu gaida,
Tad pēdīgi no žēluma
No stāva krasta straumē krīt,
Kur Daugava to apglabāja;
Bet viņas gars vēl lidināja
Ap Staburagu dažū brīd'.

To sērieši še manījuši,
Par svētu meitu nosaukuši,
Kas bārenītēm svārkus vērpj
Un kailus nabadziņus gērbj.
Kas nelaimē un bēdās vaida,
Tiem mīlestība pretī smaida;
Bet tos, kas māņu ticīgi,
Šī daudzreiz baida pusnaktī.

Kāds laivinieks te garām irās
It klusi vēlā vakarā,
Un laiviņai ar' tecēt šķirās,
Kad mēness jauki spīdēja.
No nejauši te viņam rādās
Pie krasta Sēra svētmeita,
Tai bijušas gan bēdas kādas,
Ka varen gauži raudāja.

Viņš, laivu turēdams, to jautā:
"Kam raudi, mīļā meitiņa?"
Bet laiva, drīz no straumes rauta,
Jau tuvu klāt pie klintsraga.

“Bēdz projām, puisīti, ak steidzies,
Šī mīļi viņu skubina,
“Dažs laivinieks jau šeitān beidzies,
Kas žēlot manis gribēja.

Man jālaižas pa as'ru lāsēm
Pie sava mīļā Sērona,
Kas droši še pa ūdens gāzēm
Glābt līvu tautu aizgāja.
Tas klusi kādā straumes dzīlē
Dus dažus gadu simteņus,
Un mani vēl arvienu mīlē,
Pēc tā man mūžam raudāt būs.”

Tad laivinieks nu sūrā dienā
Vēl ķer pēc stūr' un nāraga,
Bet glābiņa tam vairs neviena,
To straume rāva dibenā.
To skatot, Staburagam žēli
Še noritēja asaras
Par tādu raibu dzīves spēli;
Tas atkal miegā aizsnaudās.

No viņiem laikiem daži nieki
Par Staburagu stāstīti.
Par Veļu Bārzdu laivinieki
Šo krastu milzi saukuši.
Tā arī sēru svētmeita
Ir daudzkārtīgi izlamāta
Kā vilkate un ragana
No tādiem, kam vēl maz ir prāta.

Vēl Liesma mājō ritenī
Un apraud vecu nelaimi.
Bet jauni brīnumi tai rodas:
Kur Daugava uz leju dodas
Pie Rīgas, viņai pāri tilts;
Šo vidu valda sveša cilts.
Sen līvi, dzelžinieki - līķi,
Un salauzīti viņu pīķi.

No varas darbiem vairs ne vēsts;
Bet tautas kopā mīt kā brāļi,
Vai dzima še vai citur tāli,
Vecs posta naidis tiem gluži dzēsts.
Virš Dieva namiem Kristus krusts,
Un viņa mīlestības vara

Še aplaimotas tautas dara,
Ka dzīvais spēks tiek še nu justs.

Nu mīlestības karstumā,
Pār tiltu Liesma tecēja
Pa Kurzemi uz Staburagu,
Kas ilgus gadus izmisis
Pēc līgaviņas raudājis,
Tam atvieglināt nastu smagu.
Kad turpu bija aiznākusi,
Te jaunas bēdas sajutusi.

Kad Staburags bij ilgi gaudis
Ar bēdīgiem un spaidītiem
UN rūgtā bēdu miegā snaudis,
Te viņam kā par brīnumiem
Bij dzelžu pūķis garām skrējis,
Bargs, kādu mūžam neredzējis,
Tad tas it varen iztraucēts
Nu nāves miegā acis slēdz.

Kad veca, sirma galviņa
Bij nokritusi Daugavā,
Tad bēru viesi bija klāt,
Šo bēdu tēvu paglabāt.
Te vecu laiku greznumā
Pie Staburaga nāca Līga,
Tam paziņa, pirms bija Rīga,
Pēc veca drauga sēroties.

Tad bruņas, zobiņi un pīķi,
Kas aptērpušies purpurā,
Še otrā rindā stāvēja
Un apskatīja krastu līķi.
Tad ķūzes, spieķi, pātagas,
Kam nozudusi vecā vara,
Še nostājušies trešā barā,
Vien noraud gaužas asaras.

Tad stājās darbinieka rati
Un kārtinieces ratiņi,
Un muižas rijās spriguļi,
Kam nav vairs izpūruši mati.
Ar' brūžu katli, krogu mēri

Un laivinieku nāragi
Še noraudājās gaužām sēri,
Ka palikuši bāriņi

Vispēdīgi te itkā traki
Uz bēdu godu tekāja
Šo jaunu laiku naudas mak
Kam niknas graizes vēderā.
Kā negudri uz pūšlotājiem
Tie likuši bij cerību.
Kad līdzēt māni nespēj vājiem,
Tad gaida laika dakteru.

Te Daugava uz bēru goda
Daudz garas teikas murdēja
No Staburaga likteņa,
Ka tumsība to bargā sodā
Tik nežēlīgi spaidījusi,
Kad viņas vara nozudusi,
Tad gaisma, laiks un patiesība
To uzņēmuši mīlestībā.

"Kad citreiz sirmā Mūžiņa
Bij sadevusies ar Nemeku,
Tad tiem par mīlestības prieku
Vispirmā meita piedzima,"
Tā Daugava te muldēja, -
"Tik nejauka kā elles kvēpi,
Ko vecie lutināja klēpī,
Par tumsību to nosauca.

Kad kvēpu bāba izauga,
Tad, skriedama ar vellu rojā,
Daudz nerātņības perēja.
Kad veciem pirmie prieki bojā,
Tad atkal otra meitiņa
Tiem mīlīga un ļoti skaista
No dabas pasaulē bij laista,
Ko tie par Gaismu dēvēja.

Kad Tumsība no rojas rosta
Šo vājiņu vēl nomana,
Tad aklā māņu trakumā,
To rāva tumšā māņu spostā.

Tur nabadzīte ilgi vārga
Pie sausas maizes garozas
Un slāpēs dzēra asaras,
Kur Tumsība to cieti sarga.

Pa tam no jauna Mūžība
Nemekam dvīņus dzemdina.
Vēl Patiesība spirinājās,
Ka Laikam jau ir žiglas kājas,
Tas neskatās uz mātes pupu,
Bet projām dodas mudīgi,
Kur pasaule tam vāra zupu,
Tam jāpārskata brīnumi

Kur ļaužu tauta ceļas - krīt,
Un viss, kas vien virs zemes dzimis,
Lai kankaros vai zeltā spīd,
Tas atkal drīz ir postā grimis.
Laiks, rūpīgi to licis ziņā,
Ar ātriem soļiem projām kāpj,
Kur Patiesība pretī rāpj
Kā veca skrandu māmuliņa.

Tai asaras pār acīm miltz
Par to, ka elles meli silst
Tik lepni viņas apgērbā
Ka kailai šai nu jāstaigā
Pa tumšumu, kur nepazīta
No visām mājām viņa dzīta,
Tā Laikam līķi rādīja,
Kur Gaisma kvēpa cietumā.

Laiks dūšīgi tad stājās klātu
Pie tumša kvēpu pagraba,
Un visā spēkā kratīja
Ar nešaubīgu vīra prātu.
Tad asiem zobiem sāka graužt
Un tumšus kvēpus projām raust,
Līdz pārvarēja elles spēku
Un atdarīja cietu ēku.

Kad Gaisma tika klajumā,
Tad apkampa ar mīlestību
Tā Laiku, kā ar Patiesību

Un pateicīgi skūpstīja;
Tad cēla cietu derību:
Lai Gaisma visu gaismā vestu,
Un Patiesība tiesu nestu,
Kur Laika vara valdītu.

No viņiem laikiem Gaisma aust
Un atspīd visām zemes malām,
Un spīdēs tam līdz mūža galam,
Kas Patiesību negrib skaust.
To Staburags tad vērā licis,
Ka tam nu mierā dusēt būs
Un aizmirst mūža rūgtumus,
Ko apraudāt tas neapnicis."

Kad Daugava nu murdēt beidza
Par Staburaga likteni,
Tad čurkstēdami strautiņi
Te ar' uz bēru goda steidza,
Kas ceļā ilgi kavējās
Pie vecās sēru pilsētas,
Kur citkārt Sērons godā mitis,
Pirms līvu talkā nāvē kritis.

Pār Sēras drupiem nākuši
Ar jauku prieku koklēdami,
Ka sēriešiem nu atkal nami
No jauna šur tur redzami.
Kad bargi laiki postījuši
Ar varu sēru pilsētu,
Tie dūmu būdās nosmakuši
Vien sērojās ar tumsību.

Bet jaukā saules gaišumā,
Kas tagad viņiem uzsmaida,
Tie piemirsuši Staburagu
Un vecu laiku krustu smagu;
Ar' Staburaga pasakas
Nevienam vairs nav zināmas.
Tik prātnieki ar gudru ziņu
Vēl apraug' vecu nabadziņu.

Tad Liesma zvaigžņu pilī mīt
Un niknam Plūdoņam par spīti,
Kas izšķīris bij nabadzīti,
Vēl mīļi attek katru rīt'
Pie Staburaga kapa vietas
Un mīļi apskat' vecas lietas,
Līdz jaunu dienu sūtīs Dievs,
Tad Staburags ar' modīsies.